

HOOFDSTUK 1

Proloog

Geschiedenis, legendes, families. Families worden soms legendes en legendes worden soms deel van de geschiedenis. Zo ook met de legendarische familie Fauconier in de geschiedenis van Sint-Abudimus.

Gelegen in het noorden van Vlaanderen, dicht bij de huidige grens van De Nederlanden en aan de beddingen van de Langevaart, werd het dorp al gauw het economisch epicentrum van de vallei. Een vallei die werd gekenmerkt door lange uitgerekte landschappen vol weilanden, waar je rijen bomen kon aanschouwen door over het lange gras van de velden te kijken. Enkel de torenspits van de kerk was het teken van beschaving als je van in de verte de gemeente zag liggen. De bekendste troef van het pittoreske dorpje waren de vele kreken die het enige overgebleven bewijs waren dat de zee ooit zo diep het Vlaamse land was ingetrokken.

Al had Sint-Abudimus een uitgebreide geschiedenis, het belangrijkste deel daarvan lag bij een familie. De familie van een roemrijk oud Frans geslacht: De Fauconiers.

Het jaar was 1810. In de jaren na de revolutie hadden Pierre en Julia Fauconier hun woonplaats in het noorden van Frankrijk moeten verlaten en uiteindelijk belandden ze in het dorpje. Zowel Pierre als Julia vonden het dorpje de ideale woonplaats om eindelijk hun gezin te stichten.

Dankzij het feit dat hun rijkdom geen grenzen kende konden ze een klein kasteeltje bouwen te midden van het platteland rondom de dorpskern. Pierre Fauconier creëerde werk voor de vele werklozen die het dorp bewoonden. Door die jobcreatie kreeg Pierre al gauw veel invloed op de mensen in het dorp. Hij kon zelfs zo ver gaan dat hij tot burgemeester werd verkozen. Tijdens zijn legislatuur besloot hij om de economie nog een extra duwtje in de rug te geven. Zij leefden in een tijd van een industriële revolutie, dus Sint-Abudimus kon die trend niet aan haar laten voorbijgaan. Daarom besloot Pierre Fauconier om een fabriek te bouwen, zo zijn invloed nog vergrotend. De armoede wilde hij voorgoed uit de gemeente bannen. Het zou de eerste echte moderne fabriek zijn die de streek zou kennen. Een fabriek voor het produceren van suiker. Suiker was immers een veel gevraagd product en door het geringe aanbod was het een duur product geworden. De werken aan de fabriek duurden een aantal jaren en pas in 1825 opende de fabriek voor het eerst haar deuren. De fabriek was meteen een immens succes. De machines draaiden op volle toeren en tweehonderd arbeiders waren

Pierre Fauconier eeuwig dankbaar voor het geven van hun baan.

Die dankbaarheid was als een balsem voor Pierres ziel. Het maakte hem mogelijk nog gelukkiger want hij was ook net voor de eerste keer vader geworden van een zoontje, dat hij de naam Wilfried had gegeven. Zijn droom was uitgekomen en zijn opvolging was verzekerd. Nooit had iemand durven dromen wat voor duistere tijden Pierre Fauconier nog te wachten stond.

De arbeiders had Pierre Fauconier gevonden in de bevolking die dicht bij de fabriek woonde. Maar er was een groter deel van de inwoners die nog steeds in armoede leefde. Het boerenleven was er niet makkelijker op geworden met al die nieuwe industrie, dus velen van de boeren hadden geen vaste baan, noch een vast inkomen. De boeren, die voornamelijk in het oostelijke deel van de gemeente leefden, zagen hoe goed de mensen in het westen het hadden en wilden ook graag naar het westen verhuizen. Maar Pierre hield de boeren tegen, hij verbood hun om ook maar één stap op zijn deel van de gemeente te zetten. Het deel waar zijn fabriek stond, had hij hemzelf in de loop der jaren namelijk volledig toegeëigend.

De boeren luisterden niet naar Pierre en op een duistere vrijdagochtend bracht dat een opstand met zich mee. De boeren plunderden de huizen van de arbeiders. Ze namen terug wat hen volgens hen toebehoorde. Ze roofden, stalen eten, verkrachtten arme weerloze echtgenotes van de mannen die ze beroofden. Het was een vreselijke nacht geweest. Het geschreeuw en het gehuil was tot ver buiten de gemeentegrenzen te horen. Pierre Fauconier had zichzelf die avond diep in zijn kasteel verscholen, bang afwachgend en hopen dat het niet zou uitpakken zoals de vorige revolutie waarvan hij deel had uitgemaakt.

Dat was niet het geval en de volgende ochtend maakte Pierre een drastische doch juiste beslissing. Hij liet een muur onttrekken op de grens van zijn deel van het dorp en het deel dat de in armoede vertoevende boeren mochten behouden. Een muur tussen rijk en arm, een muur tussen oost en west, zodat Pierre en zijn arbeiders in alle rust verder konden werken. Nadat dit litteken op het gelaat van Sint-Abudimus uiteindelijk af was, keerde ook de rust terug tussen de twee standen.

Jaren verstreken en de tijd van opvolging brak aan. Net voor zijn dood gaf Pierre Fauconier de fakkel door aan zijn zoon, Wilfried Fauconier, en braken er voor de fabriek gunstige tijden aan. Pierre Fauconier was immers dan wel een goed zakenman, op menselijk vlak was hij geen makkelijk persoon. Zijn zoon was compleet het tegenovergestelde. Hij had het zakelijk instinct van zijn vader niet geërfd, maar zijn empathie was er één die onbegrensd was. Wilfried en zijn vrouw Nelly runden de zaak met hun hart en niet zozeer met hun hersenen. Het enige waar Wilfried geen verandering in bracht, was in de muur. Hij had de verhalen gehoord, en wilde geen risico lopen op nog zo'n aanval.

Hij had er zelfs niet aan gedacht om de poort te openen toen hij iedereen had uitgenodigd op het doopsel van zijn zoon Emile Fauconier, geboren op de vijftiende april van het jaar 1851. Het gehele westelijke deel van de gemeente vierde feest op de geboorte van de jongste telg van de familie Fauconier. Iedereen die hem zag, vond het een pracht van een kind. Een kind dat het waard was om de naam Fauconier te dragen.

En Emile was zijn naam waard. Sinds zijn vijftiende levensjaar, mocht Emile de zaak samen runnen. Zij aan zij met zijn vader. Wilfried had al snel door dat zijn zoon wel de zakelijke intuïtie van Pierre had geërfd. Het was dan ook aan het nieuwe duo van bedrijfsleiders om het bedrijf terug recht te trekken. Maar tot Wilfrieds afschuw, school er veel van Pierre in zijn zoon, niet alleen het zakelijk instinct, maar ook de harteloze manier van leidinggeven. Wilfried probeerde met man en macht om zijn zoon iets soepeler te laten opstellen tegenover het werkvolk. Tevergeefs: 'want het gepeupel verdiende dat niet', aldus Emile Fauconier.

Het kon zijn dat Wilfried al wist wat voor een man Emile was, maar er is een groot verschil tussen weten en beseffen. Wilfried besepte niet wat voor een monster zijn zoon aan het worden was.

In Emiles achttiende levensjaar, leerde hij zijn vrouw kennen op de plaatselijke feesten. Een jaarlijks traditioneel gegeven op de verjaardag van de opening van de fabriek. Emile en Yvette waren smoorverliefd op elkaar. Al vanaf de eerste seconde dat ze elkaar zagen, zat er elektriciteit in de lucht. En dat kan gevaarlijk zijn. Yvette had immers nog een andere aanbieder. Emile moest toekijken hoe die man met zijn meisje danste en horen hoe Yvette een paar dagen later toegaf dat ze niet wist met wie ze haar leven zou doorbrengen. Emile vond dat maar een vreemde gedachte. Als je kon kiezen tussen de prins van Sint-Abudimus of iemand van het gepeupel dan was de keuze toch snel gemaakt? Toen Emile dat zei tegen Yvette reageerde ze verholpen, de keuze was inderdaad snel gemaakt en de keuze viel niet op Emile Fauconier.

Verteerd door verdriet en woede, sloot Emile zich op in het kasteel. Hij kwam enkel nog naar buiten op de momenten wanneer de nacht zich had ingezet en de maan de zon had verdreven. Dan ging hij wandelen in alle rust en stilte van de nacht, op die manier trachtend de liefde van zijn leven te vergeten.

Op een ochtend niet zo lang na Emiles afwijzing, vonden de bewoners iets gruwelijks. Het water van de Langevaart kleurde rood, rood van het bloed, afkomstig van het in stukken gehakte lichaam van de jongen die het hart van Yvette had veroverd. De lokale politie stond voor een raadsel, de jongen had namelijk geen vijanden, dus wie kon hem zo iets gruwelijks aandoen?

Met de jongen uit de weg, had Emile alle kansen om Yvettes hart te heroveren. Door